

Am a magyar törekvések ellenére a konferenciasorozat kapcsán mégsem olyan szép a leányzó fekvése. Legfőképpen azért nem, mert a vitákat a fősodratú brüsszeli liberális elit generálta és irányította, amelyben például kiemelkedő szerepet kapott Guy Verhofstadt, aki köztudomásúan az Európai Egyesült Államok elkötelezett, megszállott híve és ezenkívül fanatikus Orbán-gyűlölő, a szuverenitás gondolat esküdt ellensége. Verhofstadt és társai éppen ehhez a vitasorozathoz igazítva hozták létre a Spinelli-csoportot, annak az

pedig az Európai Unió – azonos – nem tényező: Brüsszel pontosan azt teszi, amit az amerikai demokraták és mögöttük a globális erők diktálnak nekik.

Itt muszáj arra is emlékeztetnem, hogy a demokraták mellett a globális elit „ökle”, Soros György és hálózata is masszívan jelen van Ukrajnában, óriási, kiterjedt gazdasági és pénzügyi érdekeltségekkel az energiaipartól kezdve a IT-iparon át egészen a mezőgazdasági szektorig. Márpedig mind a Biden-kabinet, mind a Soros-hálózat úgy tekint az unióra, mint a saját em-

fejlemény engem szerint még mindig nem győzött meg arról, hogy az unió egy kiváló nemzetközi szövetség. Dobrev Klárának és Gyurcsány Ferencnek nyilván most vált igazán azzá, hiszen az unió – a háborúval kapcsolatos politikájuk miatt immáron a lengyeleknek megbocsátva – kifejezetten nehéz gazdasági és pénzügyi helyzetbe akarja hozni hazánkat. De én személy szerint nem azonosulok Dobrev Klárával és Gyurcsány Ferenc véleményével.

Na jó, félre a cinizmussal, szerintem három opció van, ha komolyan beszélünk.

kell, egyedül. Voltunk már így.

A harmadik, hogy külön szerződést kötünk az unióval, akárcsak Norvégia vagy Svájc, s akkor megvalósítunk egy békés egymás mellett élést a globalista, migráns párti, iszlámbarát, ultraliberális, gyermek- és családellenes fősodratú Brüsszellel.

Nekem a második opció a legszimpatikusabb.

A szerző politológus, az Alapjogokért Központ kutatási tanácsadója

Sokan sokféleképp elemezték az országgyűlési választásokat, főképp az egy(b)esült ellenzék bukásának okait, illetve a nemzeti oldal negyedik kétharmadát. Noha a győzelem nem szorul magyarázatra, a kudarcot a vesztes ellenzék – nem tehetett mást – mégiscsak megkísérelte.

Fecsegetek diktatúráról, „hibrid rezsimről”, a mért különbség „nyíló-záruló” ollójáról, az orosz–ukrán háború hatásáról,

W.-Nemessuri Zoltán

A kulturális befektetések szépen gyümölcsöznek

a Fidesz médiafölényéről, a Gyurcsány- és a Márki-Zay-jelenségről, a „lejtős pályáról”, a vidék tudatlanságáról, jó esetben saját vélt vagy valós hibáikról. Sajátos, hogy a jobb-közép többé-kevésbé beérte az újabb diadal örömeivel és az ezzel járó felelősség hangsúlyozásával. Azzal, hogy az eredmény százezernél több önkéntes aktivistájának, jelöltjei kitaró terepmunkájának s az elmúlt négy esztendő gazdasági sikereinek köszönhető. Holott a győzelem régóta, legalább tizenkét éve épül. Lépcsőről lépcsőre formálódott, ahogy maga a magyar társadalom és szinte minden rétegének növekvő jóléte is. A választók ifjabbjai médiabefolyás, plakátok, Facebook stb. nélkül is tudja, mi jó neki és mit kell elutasítania.

Míg az elmúlt tizenkét év során a balliberális pártok és értelmiségi holdudvaruk szellemileg kiürült és intézményei el-

sorvadtak, a jobb-közép az alapoktól kezdve építkezett. Létrehozta a Nemzeti Köszolgálati Egyetemet (a ballibek „janicsárképzőnek” titulálták), a Magyar Művészeti Akadémiát – egyúttal jelentős nyugdíjkiegészítésben részesítve az állami díjas művészeket –, a Veritas Történetkutató Intézetet, s a legjobb diákoknak a Matthias Corvinus Collegiumot. Növelte súlyát és befolyását a Nézőpont Intézet, a XXI. Század Intézet, a Századvég és más szellemi műhelyek. A kormány belekezdett templomaink, váraink és kastélyaink restaurálásába és ezeréves államiságunk élő szimbóluma, a budai Vár felújításába, beleértve a köztársasági elnöki hivatal és a miniszterelnökség odaköltöztetését. Nemcsak a méltó helyszín, hanem a törvényhozás és a végrehajtás térbeli elkülönítése miatt.

Az emberek lelkére számos jelkép hat, kivált, ha azok nemzeti-történelmi gyökereik. Aki elsétál a Várkert Bazár előtt és fölneéz a palotaszárnyra, kiballag Zugligetbe a százegynéhány éves lóvasút korhűen rendbe tett végállomására, a Városligetbe a Magyar Zene Házába, az építését fél évszázadon át halogatott Nemzeti Színházba, fölkeresi a Bálnát, a Művészetek Palotáját, a Pesti Vigadót, a felújított Operát, az Eiffel-műhelyházat, a Moholy-Nagy Művészeti Egyetem campusát s nem utolsósorban a gyönyörű Kossuth teret az Országházzal, nem csak lelki-esztétikai élményben részesül. Valamiképpen saját sikerének érzi – joggal. Ugyanez igaz a Tarlós István főpolgármestersége során megvalósult budapesti közlekedésfejlesztésre, a Széll Kálmán tér korszerűsítésére, Lázár János kezdeményezésére: a Hódmezővásárhelyt Szegeddel összekötő tramtrainre, az úthálózat dinamikus fejlesztésére s még számos beruházásra vonatkozóan. Egy nem leltározásra szánt rövid írásban felsorolni sem lehetséges, hány család életét könnyítette meg az ingyenes tankönyvellátás, a kedvezményes iskolai étkezés és nyári táboroztatás; a nagyvonalú tanulmányi ösztöndíjak és más intézkedések. Mindezek a magyar családokat hűsba vágóan érintik, immár tizenkét esztendeje folyamatosan. Az ellenzéki értelmiség és művészvilág elkedvetlenedését, né-

melyek belátó vagy önostorozó magatartását legújabbban a választások után tapasztalhattuk. Előbbi tiszteletreméltó, utóbbi nem más, mint eső után köpönyeg. Sajátos, hogy – egyelőre – Nadas Péter, Závada Pál, a közrádióban munkáit letiltó Parti Nagy Lajos, Tamás Gáspár Miklós és más ismert írók-költők-filozófusok megszólalni sem akarnak. Páran gyászmun-kát végeznek vagy önnön apátiájukba süllyednek. Kár, mert a különféle művészi-intellektuális álláspontok nem csak előre-vivők, a nézetek ütköztetése során vitakultúránkat is gazdagítanak. Nem demagóg, önérdékű politikuskfélekről van szó, hanem a magyar nyelv és közgondolkodás művelőiről. Egyfajta kiegyezésre, a szellemi polgárháború enyhítésére ők maguk is vállalkozhatnának, hiszen csak egyetlen országunk van a maga teljességében. Évszázadok óta így éltek és alkottak emigráns művészeink és tudósaink, kezdve az elűzöttektől és megnyomorítottaktól a lelkiismereti okokból távozókig.

Az alapos képzettséggel párosuló felelősséget s a szókimondó nemzethűséget a fiatal felnőtt és középkorú kormánytagok is reprezentálják. Orbán Viktor miniszterelnök elsőprő népszerűségén, illetve gyalázói hazug és primitív megnyilvánulásain túllépve a politikusok mégiscsak személyiségek, jó és rossz értelemben egyaránt. A hitelesség mellett előny a vonzó külső, nők esetében az anyaság. Ilyen Novák Katalin megválasztott államfő, Varga Judit igazságügyi miniszter és Szentkirályi Alexandra kormánybiztos. Összehasonlításuk, hangvételeük enyhén szólva sem lenne szerencsés az ellenzék hölgytagjaira nézve, noha a választói megítélést ezek a szempontok is jócskán befolyásolják.

„A stílus maga az ember” – mondta jó kétszáz éve egy francia természettudós, De Buffon gróf. Megállapítása eldurvuló közéletünkre nézve ma kivált érvényes, mind a magánéletben, mind a politikában. Ideje, hogy a hat pártra, illetve pártocskára szakadt ellenzék megszívlelje s a tanulságot is levonja.

A szerző író